

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/303/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2111216108
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2111216108.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Silvia Hýbelová a členov: Mgr. Fedor Benka a Mgr. Katarína Arnouldová v spore žalobcu: J. M., nar. XX.X.XXXX, bytom X. č. X, I. D., zastúpený splnomocnencom: Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 3, Trnava, IČO: 36 857 548, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 10. septembra 2019, č.k. 27C/28/2012-342, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II. **p o t v r d z u j e** a vo výroku III. **m e n í t a k**, že žalobu zamieťa.

II. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov tohto konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie prvým výrokom zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 05 Bratislava, sp. zn. SR 03262/11 zo dňa 06.06.2011, druhým výrokom určil, že rozhodcovská zmluva uzavretá ako súčasť zmluvy o úvere č. 202900164 zo dňa 13.07.2010 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neprijateľná zmluvná podmienka, tretím výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a štvrtým výrokom priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ust. § 159, § 161 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 290, § 295, § 298 ods. 1 CSP, § 73 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, 2, § 40 ods. 1 písm. c), j), § 41 ods. 1, § 43 ods. 1, 2 veta prvá zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 53 ods. 4 písm. r), § 53a ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 497, § 499 Obchodného zákonníka a vecne tým, že v konaní bolo sporné, že zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou a že žalobca pri jej uzatváraní vystupoval ako spotrebiteľ. Podľa výpisu z obchodného registra SR má žalovaný medzi predmetmi činnosti aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov pričom v konaní bolo nesporné, že žalovaný poskytol žalobcovi úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a teda vystupoval ako dodávateľ. Zo zmluvy o úvere č. 202900164 predloženej žalobcom (č.l. 39 a 105) mal súd prvej inštancie preukázané, že v zmluve nie je označené, na aký účel sú poskytnuté finančné prostriedky (zmluva obsahuje len 4 políčka - 1. na výkon zamestnania, 2. na výkon povolania, 3. na výkon podnikania alebo 4. na iný účel), v zmluve o úvere č. 202900164 predloženej žalovaným (č.l. 174) a v zmluve o úvere č. 202900164 nachádzajúcej sa v spise rozhodcovského súdu je krížikom označené, že dlžník prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania, z čoho súd

prvej inštancie vyvodil záver, že v rovnopise zmluvy o úvere č. 202900164, ktorý zostal v dispozícii žalovaného, bol sporný údaj dopísaný neskôr bez prítomnosti žalobcu a jeho matky, ktorí ako invalidný a starobný dôchodca neboli zamestnaní, ani nevykonávali žiadne povolanie ani nepodnikali (matka žalobcu v žalobe označeného žalobca 1/ A. M. podala ako žalobkyňa 2/ spolu so žalobcom žalobu, nakoľko aj ona uzatvorila dňa 13.7.2010 zmluvu o úvere č. 202900166, v priebehu konania zomrela a jej právni nástupcovia oznámili, že nechcú pokračovať v konaní). Pôvodní žalobcovia logicky nemali žiadny dôvod nepravdivo označiť účel poskytnutia úveru ako výkon povolania, keď ako spotrebiteľom by im bola poskytovaná zvýšená miera ochrany, naopak, jediný logický dôvod takého kroku bol zo strany žalovaného a to, aby si nemusel splniť povinnosť podľa § 7 ZoSÚ a posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, uviesť do zmluvy o úvere všetky náležitosti podľa § 9 ZoSÚ a vyhnúť sa dôsledkom porušenia povinností podľa § 11 ZoSÚ. Navyše pôvodná žalobkyňa 2/ v čase uzavretia zmluvy o úvere okrem toho, že bola starobnou dôchodkyňou, mala 79 rokov, preto súd prvej inštancie neuveril tvrdeniu žalovaného, že zmluvy boli uzavreté na výkon povolania. Zo zmluvy o úvere č. 202900164 súd prvej inštancie ďalej zistil, že zmluva o úvere bola žalovaným vyhotovená ako zmluva formulárová, text zmluvy bol predtlačný, dlžník len doplnil svoje údaje, pričom nemohol ovplyvniť obsah zmluvy. V písomnom vyhotovení zmluvy o úvere absentovala možnosť, ktorá by spotrebiteľovi umožnila vyslovene uviesť požiadavku, aby mu bol poskytnutý spotrebiteľský úver. Absencia tejto možnosti poukazuje na snahu veriteľa neposkytnúť spotrebiteľské úvery a priori. Krajský súd v Prešove rozhodnutím zo dňa 26.05.2011, sp. zn. 6Co/84/2011 vyslovil, že konanie, ktorým sa presviedča, navádza alebo inak pôsobí na spotrebiteľov s cieľom dosiahnuť, aby sa ako účel úveru vyznačil účel na zamestnanie, povolanie alebo podnikanie, teda aby sa vyznačoval ako účel úveru účel, ktorý nie je pravdivý, je v rozpore so smernicou č. 2005/29 ES z 11.05.2005 o nekalých obchodných praktikách voči spotrebiteľovi na vnútornom trhu, pretože takéto konanie možno zaradiť pod nekalú prax a zároveň môže napíňať atribúty agresívnej obchodnej praktiky, čo znamená, že ak sa podstatne zhoršuje sloboda výberu alebo správanie priemerného spotrebiteľa, každá nekalá prax sa považuje za neprijateľnú voči spotrebiteľovi. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, podľa ktorej nebolo jeho povinnosťou zisťovať, na aký účel boli poskytnuté peňažné prostriedky následne skutočne použité. Zmätočné formulovanie zmluvných podmienok, týkajúcich sa účelu poskytnutého úveru naznačovalo zjavnú účelovosť, kedy úmyslom žalovaného bolo vymaniť zmluvný vzťah z režimu spotrebiteľských vzťahov, kedy by žalobcovi ako slabšej strane prislúchala zvýšená miera ochrany. Keďže v konaní nebolo preukázané, že by bol žalobcovi, ktorý je označený identifikačnými znakmi typickými pre spotrebiteľa - meno, priezvisko, bydlisko, rodné číslo a číslo OP, bez identifikácie povolania; skutočne poskytnutý úver na výkon povolania, žalobcu je potrebné považovať za spotrebiteľa, nakoľko medzi stranami sporu vznikol uzavretím zmluvy o úvere právny vzťah, ktorý je od svojho vzniku nevyhnutné posudzovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.) a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákon č. 129/2010 Z.z. - ZoSÚ), keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 6 písm. d) OBZ) a zároveň žalovaný pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalobca 1/ vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 4 OZ) a úver bol poskytnutý na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania (§ 2 písm. a) ZoSÚ). Z rozhodcovskej zmluvy a zmluvy o úvere mal súd prvej inštancie preukázané, že tieto boli podpísané v rovnaký deň, t.j. 13.07.2010. Hoci obidve zmluvy sú na samostatných tlačivách, je nesporné, že rozhodcovská zmluva bola uzatváraná súčasne so zmluvou o úvere č. 202900164. Zmluva o úvere aj rozhodcovská zmluva sú tzv. formulárovými zmluvami, ktorých formu ani obsah nemohol žalobca ovplyvniť. Súd prvej inštancie mal za to, že rozhodcovská zmluva spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, a preto je jej povahu potrebné považovať za neprijateľnú, a teda neplatnú (čl. 3 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, bola vopred pripravená žalovaným, ktorý sám vybral rozhodcovský súd, ktorý bude riešiť spory so spotrebiteľom. Do rozhodcovskej zmluvy bolo možné dopísať len meno, priezvisko, bydlisko, rodné číslo spotrebiteľa a číslo a dátum uzavretia úverovej zmluvy, všetky ostatné zmluvné dojednania vrátane rozhodcovského súdu boli pripravené vopred. Žalovaným vybraný rozhodcovský súd sa navyše nenachádza v blízkosti miesta bydliska žalobcu ako spotrebiteľa, ale vo vzdialenej Bratislave, kde má sídlo žalovaný, čo je v neprospech spotrebiteľa. Žalobca musel rozhodcovskú zmluvu ako celok len prijať a podrobiť sa týmto podmienkam alebo celú zmluvu odmietnuť. V tom prípade by však podľa tvrdenia žalobcu žalovaný neuzavrel so žalobcom ani zmluvu o úvere. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie v súlade s § 298 CSP vo výroku II. určil, že rozhodcovská zmluva uzavretá ako súčasť

zmluvy o úvere č. 202900164 zo dňa 13.07.2010 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neprijateľná zmluvná podmienka. Súd prvej inštancie mal však za to, že stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené listinné dôkazy a nesprávne aplikoval všeobecne záväzné právne predpisy, rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, a toto malo vplyv na výsledok sporu, a zároveň rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd prvej inštancie zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 ZoSÚ náležitosti vyžadované pod písm.: a) druh spotrebiteľského úveru, f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. Uvedené údaje zmluva o úvere uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu zákonom vyžadovaných náležitostí zmluvy. Tieto obsahové nedostatky zmluvy majú za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobcovi sa považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru a poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutého úveru po odrátaní plnenia zo strany žalobcu. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne aj v časti o zrušenie rozhodcovského rozsudku, keďže stály rozhodcovský súd nezohľadnil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z dôvodu nedodržania náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zároveň spotrebiteľa zaviazal na zaplatenie zmenkového úroku bez toho, aby preskúmal, či zabezpečenie splatenia úveru zmenkou bolo v súlade so zákonom, čím stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy a toto pochybenie malo vplyv na výsledok sporu, a tiež rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, a toto porušenie malo vplyv na výsledok sporu, a zároveň rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nakoľko boli naplnené predpoklady ustanovenia § 40 ods. 1 písm. c) a j) ZoRK, súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I. rozsudku a predmetný rozhodcovský rozsudok zrušil. V časti žaloby o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia mal súd prvej inštancie za to, že žaloba je dôvodná. Nakoľko súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov, rozhodcovská zmluva je ako neprijateľná zmluvná podmienka neplatná a zároveň zrušil rozhodcovský rozsudok, je možné konštatovať, že žalobca 1/ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva na súde. Zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods. 5) požaduje, aby si spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej osobitnými predpismi, ktorá podmienka bola splnená. Primerané finančné zadostučinenie má plniť funkciu satisfakčnú, ako aj sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi (viď napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co/169/2016 zo dňa 11.04.2017). Zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu, a to ujmu na zdraví v dôsledku života v neustálom strachu, nespavosti, psychickom vypätí, obavách o stratu obydlia. Aj keď nebol preukázaný konkrétny následok zodpovedajúci napr. škode na zdraví, nebráni to uplatneniu práva na primerané finančné zadostučinenie podľa citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, nakoľko žalovaný bol svojim konaním spôsobilý zasiahnuť jednak do majetkovej sféry práv žalobcu, čo by bolo spôsobilé privodiť mu ujmu na uspokojovaní jeho životných potrieb v prípade ďalšieho plnenia na základe neplatnej zmluvy. Zároveň bol preukázaný

nátlak vyvíjaný na žalobcu, ktorý v ňom odôvodnene mohol vyvolať stres a obavy zo straty obydli. Súd prvej inštancie s poukazom na vyššie uvedené ako primerané finančné zadostučinenie priznal žalobcovi vo výroku III. sumu 500 eur, ktorá výška zodpovedá výške poskytnutého úveru a ktorá suma v podstate spustila celý proces útrap žalobcu. Uvedenú sumu považuje súd prvej inštancie za primeranú jednak z pohľadu sankcie pre žalovaného (ktorá však na neho v žiadnom prípade nemôže pôsobiť likvidačne), ako aj z pohľadu satisfakcie pre žalobcu. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že určenie výšky primeraného finančného zadostučinenia nie je dané žiadnym konkrétnym postupom ako napríklad určenie výšky škody na zdraví, závisí od úvahy súdu, akú sumu považuje v tom-ktorom prípade za primeranú s ohľadom na všetky okolnosti. Súd prvej inštancie s prihliadnutím na trvanie nátlaku na žalobcu a jeho matku, zhoršenie ich zdravotného stavu a na výšku poskytnutej sumy, teda s prihliadnutím na všetky tieto okolnosti, považoval sumu 500 eur za primeranú. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu a žalobcovi 1/, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie. Svoje odvolanie odôvodnil poukazom na § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom žiadal úhradu trov konania, ktoré mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania. Uviedol, že oprávnený poukazuje na skutočnosť, že dňa 13.07.2010 uzavrel s povinným zmluvu o úvere č. 202900164, na základe ktorej bol povinnému poskytnutý úver na účel povolania. Povinný v zmluve o úvere uviedol a aj osobitne podpísal vyhlásenie, že poskytované peňažné prostriedky budú využité na tento účel (ďalej len „zmluva o úvere“). Poukázal na § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Dôležité teda je, na aký účel bol úver poskytnutý, a nie na aký účel povinný poskytnuté peňažné prostriedky v skutočnosti použil. V prípade postavenia oprávneného treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s povinným vstupoval. Poukázal na rozhodnutie ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 9Co/343/2013. Žalobca vo svojom podaní nepreukázal účel poskytnutia peňažných prostriedkov (len účelovo tvrdil, že ich na účel podnikania nepoužil), ale žalovaný si dostatočne splnil dôkaznú povinnosť, nakoľko predložil prehlásenie dlžníka (žalobcu), že finančne prostriedky použije na účel podnikania. Poukázal v tomto prípade na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/196/2009, na rozsudok NS SR sp. zn. 5Obo/52/2010, na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/353/2014, na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/145/2007, na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn.: II. ÚS/38/2015, na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.2.2017, sp. zn. 14Co/975/2015, na rozsudok Okresného súdu Bratislava V, sp.zn. 10Csr/2/2016 zo dňa 16.1.2017, na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 6CoE/122/2011. Je nesporné, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal podriadenie daného sporu pod režim zákona o spotrebiteľských úveroch. Oblasť predmetu podnikania žalobcu je charakterizovaná ako rýchle „pôžičky“, kde nie je žiaden čas na preukazovanie pravdivosti zmluvných vyhlásení klientov. Žalobca sa domáhal určenia absencií náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, avšak ani jediným dôkazom nepoukázal prečo by sa mala zmluva za spotrebiteľskú považovať. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 5C/159/2012 zo dňa 06.03.2013, na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7Co/208/2013 zo dňa 28.08.2013, na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 14Co/1553/2014 zo dňa 25.11.2015, na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV pod sp. zn. 8C/22/2011, na rozhodnutie Okresného súdu v Bratislave IV, sp. zn. 4C/26/2011, na rozhodnutie Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 3C/46/2016-90. Žalovaný popiera tvrdenia týkajúce sa neplatnosti rozhodcovskej zmluvy a to aj s poukazom na to, že predmetnú zmluvu nemožno podriaďiť pod právny režim spotrebiteľských zmlúv. Pokiaľ by súd i napriek vyššie uvedenej argumentácii posúdil predmetnú zmluvu ako spotrebiteľskú, žalovaný poukázal na skutočnosť, že rozhodcovská zmluva sa nachádza na samostatnom liste papiera, kde je veľkými písmenami určené, že sa jedná o rozhodcovskú zmluvu. Žalobca navyše žiadnym spôsobom nebol k podpisu rozhodcovskej zmluvy donútený a podpisy činil bez akéhokoľvek psychického či fyzického nátlaku. Poukázal na § 53 ods. 4 písm. r) zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka platného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Je nepochybné, že rozhodcovská zmluva, dohodnutá medzi žalobcom a žalovaným je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota, sp.zn. 14C/214/2014 zo dňa 24.09.2015, na rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2Co/107/2015 zo dňa 28.02.2016, na rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 12Cb/114/2014-104, na rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 2Er/1464/2015 zo dňa 13.11.2017, na rozhodnutie Krajského súdu v

Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoE/297/2017 zo dňa 24.08.2017, na rozsudok Okresného súdu Svidník, sp. zn. 6C/176/2014-75. Žalovaný odmieta akékoľvek argumenty žalobcu, ktoré majú evokovať stav, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, nakoľko rozhodcovská zmluva nie je uzatváraná vždy. Podľa ustanovenia § 19 ZoRK podanie žaloby na rozhodcovský súd má rovnaké právne účinky, ako keby bola žaloba podaná na súd. Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom. Znamená to teda prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom procesnom postavení. Poukázal na § 106 ods. 3 OSP. Platnosť právneho úkonu navyše treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia, nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či zmluva v čase jej uzavretia sama osebe umožňuje alebo neumožňuje spotrebiteľovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je vôbec dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti. Žalovaný je presvedčený, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne, v zmysle platných právnych predpisov (v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy) a nemožno mať teda žiadne pochybnosti o jej legitímnosti. Prípustnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch vyplýva jednoznačne aj z odporúčania Komisie č. 98/257/ES o zásadách použiteľných na orgány zodpovedné za mimosúdne riešenie spotrebiteľských sporov. Poukázal na rozsudok Vrchného súdu v Olomouci sp.zn. 12 Cmo 13/2010 zo dňa 2. marca 2011, na ESD č. C-168/05 vo veci Elisa Maria Mostaza Claro proti Centro Móvil Milenium SL. v zmysle jeho bodov č. 36-39, na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 30. októbra 2009, sp. zn. 33 Cdo 2675/2007, ako aj rozsudok Krajského súdu v Hradci Králové sp. zn. 19Co 481/2010 zo dňa 1. marca 2011, na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 29. júna 2010, sp. zn. 23 Cdo 1201/2009, na uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 28. apríla 2010, sp. zn. 23 Cdo 4895/2010, na uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30. marca 2009, sp. zn. 32 Cdo 1590/2008. Medzi žalobcom a žalovaným bola v predmetnom prípade uzatvorená rozhodcovská zmluva, a to na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej Zmluvy o úvere. Žalobca svojím podpisom zo dňa 13.07.2010 vyhlásil, že s uzatvorením rozhodcovskej zmluvy súhlasí, zároveň vyhlásil, že bol pred uzatvorením zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch uzatvorenia tejto rozhodcovskej zmluvy. Žalobca svojím podpisom ako vážnym, zrozumiteľným a určitým prejavom vôle súhlasil s uzavretím. Poukázal na § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Predmetné ustanovenie síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. V prípade, ak osobitný právny predpis, ktorým je zákon o ochrane spotrebiteľa, neupravuje výšku finančného zadosťučinenia, v prípade vzniku nemajetkovej ujmy, súd je povinný aplikovať ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaný odmieta vyjadrenia žalobcu, ktoré majú evokovať stav, že spôsobil svojím konaním žalobcovi nemajetkovú ujmu, a preto pri posudzovaní svojho konania žiada dôslednú aplikáciu relevantných vnútroštátnych, európskych predpisov. Poukázal na ods. 7, ods. 18, čl. 2 písm. h) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11.05.2005. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 9Co/343/2013. Nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane žalobcu, ktorý bol pri uzatvorení zmluvy dobre informovaný avšak ľahostajný. Uvedenému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu priznaním finančného zadosťučinenia. Žalobca v konaní nepreukázal ani nevysvetlil, v čom má primeranosť finančného zadosťučinenia spočívať. Poukázal na čl. 5 CSP. Žalovanému teda nie je zrejme na základe akýchkoľvek skutočností si žalobca uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške až 500,- EUR. Žalovaný je ďalej toho názoru, že žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného nevnikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo - právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade žalovaný žalobcu) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (žalobca) neprejavuje absolútne žiadny záujem

oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu správajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. Práve existencia štrnástich uzatvorených zmlúv medzi žalobcom a žalovaným predstavuje vyššie uvedený prípad. V danom prípade nie je priznaním finančného zadosťučinenia naplnená jeho preventívna funkcia ani z toho dôvodu, že žalovaný v novovzniknutých spotrebiteľských úverových vzťahoch už niekoľko rokov konštatovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku nepoužíva. Napriek tomu, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľa je upravený v osobitnom právnom predpise, netreba opomínať jednu zo základných zásad občianskeho práva charakteristickú pre zodpovednostné právne vzťahy, a to konkrétne, že poškodený (subjekt ktorý utrpel ujmu či už majetkovú alebo nemajetkovú) sa nesmie reparáciou obohatiť, ale nahradiť sa má skutočná škoda/ujma a nič viac. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Cdo 139/2008 zo dňa 29.04.2008. Je celkom zrejmé, že priemerný spotrebiteľ by v prípade štrnástej uzatvorenej zmluvy o úvere s tým istým veriteľom, mal minimálne jedenkrát preštudované zmluvné podmienky a vedel by obsah a dosah jednotlivých zmluvných ustanovení. Žalovanému je z tohto konania ako aj z iných konaní zrejmé, že konania sú viac menej iniciované zo strany právneho zástupcu, ktorý napriek tomu, že môže uplatniť nárok jedinou žalobou uplatňuje nárok z každej zmluvy samostatne, aby si tým umelo navýšil trovy právneho zastúpenia. Žalovaný opätovne žiadal, aby konajúci súd v súlade so smernicou prihliadal na okolnosti prípadu, a to: 1. žalobca uzatvoril so žalovaným dokopy 14 zmlúv (vždy o úver požiadal žalobca) 2. žalobca si nikdy zmluvu a všeobecné podmienky poskytnutia úveru neprečítal, hoci mal možnosť urobiť tak dokopy štrnásť krát 3. žalobcovi už bolo viacnásobne priznané bezdôvodné obohatenie aj finančné zadosťučinenia, čím vznikol stav, kedy žalovaný poskytol žalobcovi úver a musel vrátiť ľahostajnému dlžníkovi plnenie prevyšujúce dvojnásobok istiny 4. žalobca v žalobe nijakým spôsobom neargumentoval v čom spočíva jeho nemajetková ujma. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom a v neposlednom rade aj so Smernicou a právnou úpravou Európskej únie.

3. Žalobca sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné len v časti primeraného finančného zadosťučinenia.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správneho postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 05 Bratislava sp. zn. SR 03262/11 zo dňa 06.06.2011, určil, že rozhodcovská zmluva uzavretá ako súčasť zmluvy o úvere č. 202900164 zo dňa 13.07.2010 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neprijateľná zmluvná podmienka, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi 1/ voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správny skutkovým záverom. Odvolací súd zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie v časti zrušenia rozhodcovského rozsudku a v časti určenia, že rozhodcovská zmluva je neprijateľná zmluvná podmienka, pričom súd prvej inštancie

v uvedenej časti aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil. Odvolací súd však dospel k odlišnému právnomu názoru v časti primeraného finančného zadosťučinenia.

7. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že žalobca uzatvoril so žalovaným zmluvu o úvere ako spotrebiteľ. Z obsahu zmluvy o úvere vyplýva, že žalobca bol identifikovaný identifikačnými údajmi fyzickej osoby - nepodnikateľa, nakoľko bol označený menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu, rodným číslom a číslom OP. Okrem toho žalobca je invalidný dôchodca, čo v podstate vylučuje, aby použil úver na výkon povolania. Žalobca v predmetnom spore tvrdil, že zmluvu o úvere uzatvoril za účelom získania finančných prostriedkov na úhradu jeho osobných výdavkov. V prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu (vzťah), má dôkazné bremeno na preukázanie nesporebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ a existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Žalovaný v tomto smere dôkazné bremeno neunesol a v odvolacom konaní o charaktere vzájomného vzťahu účastníkov zmluvy o úvere i rozhodcovskej zmluvy uvádzal skutočnosti, s ktorými sa už súd prvej inštancie náležite v napadnutom rozsudku vysporiadal pri rozhodovaní vo veci samej. Jednoznačnú odpoveď na otázku, či má predmetná zmluva o úvere spotrebiteľský alebo nesporebiteľský charakter, nemožno vyvodiť len z toho, či a aké žalobca ako dlžník v zmluve zaškrtol políčko pri určení účelu poskytnutia finančných prostriedkov. Tu je dôležité zdôrazniť, že zmluva o úvere predložená žalobcom (č.l. 39) neobsahuje zaškrtnutie žiadneho políčka pri určení účelu poskytnutia finančných prostriedkov. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie ustálil, že na rovnopise zmluvy o úvere, ktorý zostal v dispozícii žalovaného (č.l. 316), bol sporný údaj dopísaný neskôr. Argumentácia žalovaného je len formálny pokus o vyňatie posudzovaného právneho vzťahu spod ochranného režimu spotrebiteľského práva. V tomto smere popri nedôslednej argumentácii odvolateľa neboli z jeho strany doložené žiadne ďalšie relevantné dôkazy podporujúce záver o uzavretí predmetnej zmluvy na účely povolania žalobcu. Preto možno zhrnúť, že žalovaný si dôkazné bremeno o nesporebiteľskom charaktere zmluvy o úvere nesplnil. Preto táto odvolacia námietka odvolateľa nie je opodstatnená.

8. Cieľom rozhodcovskej zmluvy je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu zmluvných strán rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorú zmluvné strany takúto právomoc delegovali. Význam rozhodcovskej zmluvy je osobitný, pretože v prípade sporu súkromná osoba rozhodne o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach zmluvných strán, s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardného textu tzv. formulárovej zmluvy, teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, bez vysvetlenia spotrebiteľovi podstatných rozdielov medzi konaním pred všeobecným súdom a rozhodcovským súdom, je dôvodné predpokladať, že spotrebiteľ ako slabšia strana sporu si svoj osud v tak závažnej veci, akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces, neuvedomuje. Poskytovanie spravodlivosti musí mať svoje limity aj pre súkromno-právnu sféru arbitrov. Ide o rozhodovanie o právach a právom chránených záujmoch osôb, ktoré môže výrazne zasiahnuť do života ľudí a ak sa majú akceptovať pri poskytovaní spravodlivosti súkromno-právne prvky, tak len s jednoznačnými garanciami vylučujúcimi pochybnosti o férovom arbitrážnom konaní, vrátane rozhodcovskej zmluvy.

9. V prejednávanej spore rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, išlo o tzv. formulárovú, vopred pripravenú zmluvu, ktorej obsah žalobca nemal možnosť ovplyvniť a nemal možnosť osobitne ovplyvniť jej znenie, pričom samotná skutočnosť, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá na osobitnom formulári odlišnom od zmluvy o úvere uzavretej taktiež na vopred pripravenom formulári, nezakladá záver o jej individuálnom dojednaní. Žalobca nemal nielen možnosť ovplyvniť obsah tejto rozhodcovskej zmluvy, ale ani sa s obsahom rozhodcovskej zmluvy dôsledne oboznámiť. Žalovaný v konaní nepreukázal skutočnosť, že by žalobca mohol uzavretie rozhodcovskej zmluvy vylúčiť, resp. zmeniť jej obsah, pričom dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo žalovaného (§ 53 ods. 3 OZ). Odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ ide o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu, možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzórna, pretože takmer s pravidelnosťou rozhodcovské žaloby podávajú veriteľia, čo možno odôvodniť aj rozsahom nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy. Naopak, ak niektorý spotrebiteľ výlučne uplatňuje svoje práva, tak využíva pre neho transparentný všeobecný súd. Odvolací súd pritom nepochybuje o tom, že spotrebiteľ, ktorý sa rozhodne osobitne individuálne vyjednať rozhodcovskú zmluvu, by aj reálne rozhodcovské konanie využil, pretože inak by jeho individuálne vyjednanie nedávalo zmysel. Správne preto súd prvej inštancie uzavrel, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná a ako neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná.

10. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 5 Cdo 237/2013 zo dňa 30.9.2015, v ktorom sa okrem iného uvádza: „K právnomu posúdeniu rozhodcovskej doložky s takýmto (a obdobným) obsahom už najvyšší súd zaujal právne závery v množstve svojich rozhodnutí, v ktorých konštatoval, že takáto rozhodcovská doložka je neprijateľná a neplatná zmluvná podmienka, ktorá v neprospech spotrebiteľa spôsobuje značnú nerovnováhu v ich právach a povinnostiach, lebo od spotrebiteľa fakticky vyžaduje, aby sa podriadil výlučne rozhodcovskému konaniu. Na neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky nič nemení ani to, že umožňuje alternatívnu voľbu medzi právomocou rozhodcovského a všeobecného súdu, nakoľko táto voľba prislúcha iba žalujúcemu a nie je možné ju následne zmeniť. S prihliadnutím na povahu daného právneho vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom je preto možné konštatovať, že takáto „voľba“ právomoci je iba formálna, iluzórna a zodpovedá len záujmom dodávateľa (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 1ECdo 12/2014, 3 Cdo 13/2013, 4 ECdo 92/2014, 5 Cdo 44/2013).“

11. V preskúvanom prípade stály rozhodcovský súd nezohľadnil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z dôvodu nedodržania náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zároveň spotrebiteľa zaviazal na zaplatenie zmenkového úroku bez toho, aby preskúmal, či zabezpečenie splatenia úveru zmenkou bolo v súlade so zákonom, čím stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy a toto pochybenie malo vplyv na výsledok sporu, a tiež rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, a toto porušenie malo vplyv na výsledok sporu, pričom rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. To znamená, že existujú dôvody uvedené v § 40 ods. 1 písm. c) a j) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31.12.2014. Správne preto súd prvej inštancie ustálil, že je na mieste zrušiť rozhodcovský rozsudok.

12. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti zrušenia rozhodcovského rozsudku a v časti určenia neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy pred súdom prvej inštancie v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. Odvolací súd dospel k záveru, že nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie nie je dôvodný. V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6 Obo 302/2016 súd vymedzil kritériá pre posúdenie finančného zadosťučinenia, keď pri posudzovaní je treba prihliadať na všetky okolnosti veci, najmä na to, že ide o vyrovnanie ujmy postihnutého a že ide o určitú sankciu postihujúcu toho, kto závadne konal. Nestačí však na tieto kritériá iba poukázať, ale aj preukázať vznik takých okolností, ktoré by umožnili priznať finančné zadosťučinenie. Žaloba týkajúca sa primeraného finančného zadosťučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa sa nazýva žalobou satisfakčnou, pretože primerané zadosťučinenie sa označuje za prostriedok satisfakcie. Okrem satisfakčnej funkcie má inštitút primeraného finančného zadosťučinenia taktiež funkciu sankčnú, pretože zaplatenie zadosťučinenia predstavuje pre porušiteľa taktiež finančnú ujmu, nie len ujmu morálnu. Primerané finančné zadosťučinenie je považované za nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálnej povahy, a teda nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. Plní taktiež funkciu preventívnu, pretože musí odraďovať od ďalšieho nezákonného postupu porušiteľa. Tento účinok môže vyvolať len finančné zadosťučinenie zodpovedajúce významu chráneného záujmu. Žalobca v spore musí preukázať, že sa žalovaný dopustil porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie podlieha voľnej úvahe súdu, čo však neznamená ľubovôľu súdu. Pre svoju úvahu súd musí mať k dispozícii dostatok tvrdených a preukázaných skutočností, z ktorých súd pri svojich úvahách musí vychádzať.

14. Nárok na priznanie finančného zadosťučinenia žalobca špecifikoval tak, že ide o sumu vo výške istiny úveru, ktorú si žalobca od žalovaného požičal (500 eur), čo považoval za sumu, ktorá v podstate spustila celý proces útrap (č.l. 100). o ktorých však žalobca nepredložil súdu žiadne dôkazy a ani neoznačil žiadne dôkazy. S poukazom na to bolo potrebné kvalifikovať tvrdenia žalobcu ako jeho subjektívne pocity, ničím nepodložené, nepreukázané, a preto odvolací súd dospel k záveru, že žalobca v dôsledku konania žalovaného neutrpel takú ujmu, ktorú by bolo potrebné zhojiť poskytnutím finančného zadosťučinenia.

15. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti uloženia povinnosti zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

16. O nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP s použitím ust. § 369 ods. 1 a 2 CSP, za procesnej situácie, že žiadnu zo strán konania nemožno označiť za podstatne úspešnú v konaní, nakoľko síce žalobca bol úspešný v časti zrušenia rozhodcovského rozsudku a v časti určenia, že rozhodcovská zmluva je neprijateľná zmluvná podmienka, avšak žalovaný bol úspešný v časti zamietnutia primeraného finančného zadostučinenia, a teda s prihliadnutím na charakter sporu (spotrebiteľský spor) je dôvodným žiadnej zo strán konania nepriznať nárok na náhradu trov tohto konania.

17. Senát odvolacieho súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).